

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 6/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu K. a uznesením Krajského súdu v Košiciach zo 16. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 72/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Daňového úradu K. (ďalej aj „daňový úrad“ alebo „správca dane“) a

uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zo 16. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 72/2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že v čase od 20. do 22. decembra 2006 podal sťažovateľ ako daňový subjekt 24 podaní (vtedy ešte Daňovému úradu K.), ktorý požiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie o týchto podaniach. Dňa 28. februára 2007 bolo sťažovateľovi doručené oznámenie tohto daňového úradu sp. zn. 709/230/6651/07/ZIM z 19. februára 2007, v ktorom mu oznamuje, že vzhľadom na osobitnú povahu prípadov požiadal v zmysle ustanovenia § 30a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) o predĺženie lehoty na rozhodnutie nadriadený orgán. Správca dane neuviedol, dokedy mu lehotu na rozhodnutie nadriadený orgán predĺžil. Sťažovateľ podal proti takémuto postupu námietku a 7. marca 2007 zaslal správcovi dane sťažnosť na nesprávny a nezákonný postup jeho zamestnancov spočívajúci v nerešpektovaní procesného postupu pri dodržiavaní zákonných procesných lehôt. Túto sťažnosť správca dane postúpil 12. marca 2007 oddeleniu petícií a sťažností Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky v B. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“).

Dňa 19. marca 2007 dostal sťažovateľ 17 odpovedí správcu dane, v ktorých bolo uvedené, že nebude vo veci rozhodovať. Toho istého dňa doručil sťažovateľ správcovi dane podanie označené ako „*žiadost' o vydanie rozhodnutí a dodržanie zákonnej procesnej lehoty na vydanie rozhodnutí a odstránenie nečinnosti správcu dane - DÚ K.*“, v ktorom sa domáhal rozhodnutia vo všetkých začatých konaniach, a to nie postúpením veci nadriadenému orgánu.

Vyjadrením daňového riaditeľstva sp. zn. I/132/1951-45197/07/Str zo 6. júna 2007 bolo konštatované, že sťažnosť je neopodstatnená, pretože nadriadený orgán včas požiadal o predĺženie lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach. Neuvedenie času predĺženia lehoty nemožno považovať za porušenie zákona.

Dňa 22. februára 2007 doručil sťažovateľ daňovému riaditeľstvu podanie označené ako „*Sťažnosť - nerešpektovanie povinností rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb rozhodnutím zo dňa 16. 3. 2007*“.

Dňa 27. apríla 2007 podal sťažovateľ námietky proti postupu daňového riaditeľstva pri rozhodovaní o námietke proti postupu zamestnanca správcu dane riaditeľa daňového úradu.

Prípisom nového správcu dane Daňového úradu K. sp. zn. 695/321/31918/2007/Šál zo 17. apríla 2007 bolo sťažovateľovi oznámené, že predchádzajúci správca dane nemôže vydať žiadne rozhodnutie.

Z vyjadrenia daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/3969-43993/2007/991545-r z 1. júna 2007 vyplýva, že neoznámenie skutočnosti, o koľko bola lehota na rozhodnutie predĺžená, nie je porušením zákona. Zároveň bolo potvrdené, že lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach boli nadriadeným orgánom predĺžené.

Ďalšie podanie sťažovateľa z 22. mája 2007, v ktorom namietal porušenie povinnosti správcu dane rozhodnúť v 24 začatých konaniach, mu bolo vrátené z dôvodu, že sťažnosť podal súdny exekútor, ktorého treba považovať za orgán verejnej správy.

Z prípisu daňového riaditeľstva sp. zn. I/132/5172-41745/07/Fabi zo 14. júna 2007 sa sťažovateľ po prvýkrát dozvedel, že vo všetkých podaniach bola lehota predĺžená ešte 15. marca 2007, avšak napriek tomu v začatých konaniach dodnes nebola lehota splnená.

Rozhodnutím daňového riaditeľstva sp. zn. VI/230/64/697/2007 z 28. februára 2007 bola delegovaná miestna príslušnosť sťažovateľa z Daňového úradu K. na daňový úrad.

Dňa 8. augusta 2007 podal sťažovateľ žalobu o začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy krajskému súdu. Uznesením krajského súdu sp. zn. 7 S 72/2007 zo 16. septembra 2009 bola jeho žaloba zamietnutá. Sťažovateľ považuje toto uznesenie za

porušenie označeného základného práva. Je to tak preto, že správca dane je v začatom daňovom konaní nečinný a odmieta vydať rozhodnutie. Sťažovateľ vyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, no napriek tomu sa nedomohol nápravy. Postup správcu dane svedčí o jeho snahe vyhnúť sa povinnosti rozhodnúť v začatých daňových konaniach. Sťažovateľ považuje za nesporné, že konanie začalo dňom, keď jeho podania boli doručené správcovi dane, pričom ustanovenie § 20 zákona o správe daní nepripúšťa možnosť, aby bolo konanie ukončené oznámením. Napokon ani správca dane pôvodne nespochybňoval svoju povinnosť rozhodnúť o podaniach sťažovateľa, keďže požiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie. Nemožno súhlasiť s názorom vysloveným v uznesení krajského súdu, podľa ktorého začatie konania v zmysle § 20 ods. 1 zákona o správe daní je podmienené kvalifikovaným podnetom schopným vyvolať účinky začatia daňového konania, pričom nie každé podanie daňového subjektu je spôsobilé na začatie daňového konania. Tento záver krajského súdu je v rozpore s ustanovením § 20 zákona o správe daní, podľa ktorého je konanie začaté dňom, keď sa podanie daňového subjektu doručilo orgánu príslušnému konať vo veci.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 72/2007 zo dňa 16. 9. 2009 a postupom Daňového úradu K. porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 72/2007 zo dňa 16. 9. 2009 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach aj Daňovému úradu K. pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Daňový úrad K. a Krajský súd v Košiciach sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého správca dane nereagoval náležitým spôsobom na sťažovateľove podania, keďže o nich riadne nerozhodol, ale tieto podania „*vybavil púhym oznámením*“. Vzhľadom na túto skutočnosť podal sťažovateľ návrh na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku krajskému súdu, ktorý však návrh zamietol, keďže postup správcu dane považoval za správny.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom daňového úradu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou napáda v petite sťažnosti aj bližšie neoznačený postup daňového úradu. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z textu čl. 127 ods. 1 ústavy, však ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup daňového úradu.

System ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o žalobe sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti napadnutého postupu, resp. nečinnosti tohto daňového úradu teda v tomto prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 7 S 72/2007 zo 16. septembra 2009, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy najmä v spôsobe výkladu a následnej aplikácie ustanovení § 20 a § 30a zákona o správe daní a tiež v tom, že o návrhu sťažovateľa doručenom 21. decembra 2006 nerozhodoval formou rozhodnutia v zmysle § 30 citovaného zákona, ale na jeho podania reagoval iba oznámeniami sp. zn. I/132/1951-45197/07/Str zo 6. júna 2007 a sp. zn. I/132/5172-41745/07/Fabi zo 14. júna 2007. Túto časť sťažnosti ústavný súd považuje za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd v rámci svojej judikatúry už opakovane vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím č. k. 7 S 72/2007-29 zo 16. septembra 2009 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Po oboznámení sa s jeho obsahom ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol sťažovateľov návrh, náležite odôvodnil. Vyplýva to aj z nasledujúcej časti jeho odôvodnenia:

„Podaním doručeným Daňovému úradu K. dňa 21. 12. 2006 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia o tom, či boli splnené, resp. nesplnené procesné podmienky nezákonne začatého daňového konania, ktorému predchádzalo nezákonné ukončenie daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie január 2002 o otázke spôsobilosti byť daňovým subjektom - platiteľom DPH a zároveň účastníkom konania.

Správca dane listom zo dňa 13. 3. 2007 navrhovateľovi dal na vedomie, že spôsobilosťou exekútora byť daňovým subjektom, platiteľom DPH sa zaoberal aj NS SR, ako to vyplýva z jeho rozsudkov sp. zn. 5 Sžo/KS/79/2005 a 4 Sžo/KS/86/2005. Poukázal na to, že dôvody uvedené v jeho návrhu boli súčasťou procesu, ktorý predchádzal vyrubovaciemu konaniu a tento postup je v súčasnosti predmetom odvolacieho konania. Preto o zákonnosti postupu správcu dane rozhodne odvolací orgán v osobitnom konaní.

Zo súvisiacich spisov Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/85/2007, 6S/126-132/2007 a 7 S/106 - 111/2007 súd zistil, že navrhovateľove návrhy na nečinnosť správneho orgánu súvisia s daňovou kontrolou začatou dňa 25. 5. 2005, ktorú navrhovateľ neumožnil ukončiť, preto správca dane určil základ dane a DPH podľa pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov a protokol o tomto určení bol prerokovaný 31. 10. 2006. Vo vyrubovacích konaniach bolo vydaných 13 platobných výmerov dňa 3. 11. 2006, ktoré boli navrhovateľovi doručené 24. 11. 2006 a navrhovateľ proti všetkým platobným výmerom podal odvolanie bez odôvodnenia, pričom vyzval správcu dane, že odvolanie doplní až na výzvu správcu dane. V odvolaniach namieta rovnaké nedostatky postupu správcu dane a vykonávanej kontroly... O odvolaniach Daňové riaditeľstvo rozhodlo trinástimi rozhodnutiami zo dňa 12. 10. 2007 a navrhovateľ podal proti týmto rozhodnutiam žaloby doručené súdu dňa 7. 11. 2007.

Podľa § 250t ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

V konaní podľa § 250t O. s. p. je potrebné predovšetkým skúmať prípustnosť návrhov v zmysle § 250t ods. 1, druhá veta O. s. p., t. j. či navrhovateľ vyčerpal prostriedky proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorých použitie umožňuje navrhovateľovi osobitný predpis (zák. č. 152/1992 Zb. o sťažnostiach). Navrhovateľ túto podmienku prípustnosti návrhu splnil podaním sťažností zo dňa 5. 3. 2007 a zo dňa 16. 3. 2007, ktoré boli vybavené oznámením zo dňa 6. 6. 2007 č. I/132/1951-45197/07/Str, sťažnosť, č. 29/2007 a zo dňa 14. 6. 2007 č. I/132/5172-41745/07/Fabi, sťažnosť č. 40/07 ako neopodstatnené, tak ako je to už vyššie uvedené.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov konanie je začaté dňom, keď sa podanie daňového subjektu doručilo orgánu príslušnému konať vo veci alebo dňom keď daňový subjekt na výzvu tohto príslušného orgánu doručil doplnené podanie. Ak sa konanie začína z podnetu orgánu príslušného konať vo veci, konanie sa začína dňom keď tento orgán vykonal voči daňovému subjektu alebo inej osobe, voči ktorej je podľa zákona oprávnený konať prvý úkon v konaní.

Podľa § 25 ods. 1 písm. c), f) cit. zákona ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, daňové konanie sa zastaví, ak sa zistí v priebehu konania, že navrhovateľ nie je podľa osobitných predpisov daňovým subjektom, alebo odpadol dôvod konania.

Za nečinnosť v zmysle § 250t ods. 1 O. s. p. je potrebné považovať pasivitu orgánov verejnej správy, t. j. stav, keď orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný.

V čase podania tohto návrhu odporca daňovú kontrolu nevykonával, pretože tá bola ukončená 31. 10. 2006 a vo vyrubovacom konaní, ktoré nasledovalo po ukončení daňových kontrol boli vydané správcom dane platobné výmery. V čase podania návrhu dňa 21. 12. 2006 sa už uskutočňovalo odvolacie konanie na odvolacom orgáne. Za tejto situácie

podanie predmetného návrhu nie je možné považovať za také podanie, ktoré by malo za následok začatie konania podľa § 20 zák. č. 511/1992 Zb.

Podľa ods. 5 cit. zák. ustanovenia pre konanie je rozhodujúci obsah podania, i keď je nesprávne označené. Z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, čoho sa týka a čo navrhuje. Bez ohľadu na to, že navrhovateľ označil svoje podanie ako návrh na začatie konania, s poukazom na citované zákonné ustanovenie je toto podanie potrebné posúdiť ako odvolanie proti platobným výmerom z 3. 11. 2007, pretože navrhovateľ požaduje preskúmanie, či bol postup správcu v rámci daňovej kontroly a vyrubovacie konanie v súlade so zákonom a žiada zrušiť platobné výmery. V čase podania návrhu už prebiehalo odvolacie konanie začaté na základe predchádzajúceho odvolania navrhovateľa z 8. 12. 2006 a dôvody odvolania, ktoré doplnil podaním zo dňa 11.1. 2007 sa prekrývajú s obsahom jeho podania označeného ako návrh na začatie konania v tejto veci.

Vychádzajúc z uvedených dôvodov podľa názoru súdu odporca nebol nečinný, ak o návrhu navrhovateľa doručeného Daňovému úradu K. dňa 21. 12. 2006 správca dane nerozhodoval formou rozhodnutia a na jeho podanie reagoval iba oznámením zo dňa 13. 3. 2007.

Súd zvážil všetky uvedené skutočnosti a na ich základe podľa § 250t ods. 3 O. s. p. návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.“

Ústavný súd z obsahu napadnutého uznesenia zistil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho návrhu zo 7. augusta 2007) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd viackrát uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne

odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Odmietnutie žaloby proti nečinnosti správneho orgánu samo osebe nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. (Obdobne ako v iných jeho veciach sp. zn. III. ÚS 40/09, I. ÚS 167/09 a IV. ÚS 216/09)

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010